కన్నె మనసు

పిల్లను చూసుకోవడానికి పిల్లవాడు రానని కబురంపించాడు. కాని ఆ పిల్లను పెళ్ళిచేసుకోవడానికి తన ఇష్టాన్ని తెలియబరచాడు! చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది కదూ.... ఈ రోజుల్లో ఇట్లాంటి సంఘటన! ఆ పేట పేటంతా ఆశ్చర్యంగా చెప్పుకున్నారు. చెప్పుకోరూ మరి! వింతగా ఉన్న విషయం; అంతగా చెప్పుకోకపోతే ఎలా కుదురుతుంది? మనస్సెలా కుదుటబడుతుంది. ఇదంతా ఆ పేటలోని అమ్మలక్కల నోళ్ళలోంచి మాంచి హుషారుగా పుట్టి,హుటాహుటిని ఊళ్ళు ఊళ్ళు ప్రాకింది. అయితే అందరూ దీన్ని గురించే ఆలోచించారా? లేదు. కాని కొందరు బహుతీవ్రంగా చర్చించుకున్నారు. చర్చ అనంతరం చక్కగా ఓ అభిప్రాయానికి వచ్చారు - తప్పకుండా ఏదో లోపం ఆ అబ్బాయిలో ఉండితీరాలని ఖచ్చితంగా నిర్ణయించుకున్నారు.

అయితే ఎవరో పెళ్ళికుమారుణ్ణి, సత్యకాలపు మనిషిగా నిర్ణయించి, చాలా మంచివాడై ఉండాలి ఆ అబ్బాయి, మా రాధకు ఎంత అదృష్టం పట్టింది అన్నారు. రాధకీమాట ఎంతో వెగటు పుట్టించింది. ఆమె చాలా ఆలోచించింది. ఎంతాలోచించినా ఎటూ తెగలేదు. ఆమె ఇంకా ఆలోచిస్తూనే ఉంది.

రాధ ఎర్రగా ఉంటుంది. ఆమె తల నల్లగా బాగుంటుంది. ఆమె ముఖం కోలగా, ఆమె కళ్ళు విశాలంగా ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందాన్ని ఇముడ్చుకొని ఎప్పుడూ నవ్వుతూ ఉంటాయి. చేతులు నాజూకుగా, పాదాలు చూడముచ్చటగా తీర్చి దిద్దబడ్డాయి. ఆమె తియ్యతియ్యగా మాట్లాడుతుంది. కమ్మకమ్మగా పాడుతుంది. అతి చురుగ్గా రకరకాల వంటలు వండేస్తుంది. ఆమె నడుస్తూవుంటే ఆ పరిసరాలు పులకిస్తాయి. ఆమె మాట్లాడుతూఉంటే అదేమిటోగాని వినేవాళ్ళే ఎక్కువగా ఉంటారు. ఆమెలో ఒక ఆకర్షణ ఉంది. అదేమిటో ఆమెకు తెలుసు. ఆ

తెలుసునన్న ఆనందంతోనే ఆమె అందాల గులాబివలె నిత్యమూ ఒక వినూత్న సోయగాన్ని మోహనంగా తన మేనిపై ఆవిష్కరిస్తుంది!

ఈ సంగతి విన్నప్పటినించి రాధ మనసు మనస్సులో లేదు. అతను ఎంచేత రానన్నాడో? బహుశా అందంగా ఉండిఉండకపోవచ్చు అనుకుంది. కాని మళ్ళీ తనే, లేక మరేదైనా లోపం ఉండిఉంటుందా? మరి... నాన్న ... ఆ అబ్బాయి చాలా చక్కగా ఉన్నాడని చెప్పాడే! ఆ ఆఁ. నాన్న చెప్పడానికేంలే... నాన్న యెంత మందిని అలా అనలేదు. వాళ్ళల్లో ఒక్కడైనా తనకు నచ్చాడా ఏమిటి? కాని ఆ రోజున తనకో అబ్బాయి నచ్చాడు. అతన్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలనే అనిపించింది. అందరూ అడిగితే చిరునవ్వు నవ్వి ఊరుకుంది కూడాను. అతనికి తను ఎందుచేత నచ్చలేదో? కాని ఆ మాట తను వినగానే అతనూ తనకు నచ్చనట్టే అనిపించిందేమిటి చెప్మా... అవును అలా అనిపించిందేమిటి? అతనంటే తనకేమాత్రం ఇష్టమున్నట్టే అనిపించలేదు. ఇలా ఎందుకయ్యిందో... ఎందుకోలే... ఎందుకిప్పుడిదంతా... కాని....ఇదేమిటి.... ఈగొడవేమిటి...ఇంతవరకూ అంతా వచ్చిచూసివెళ్ళారే. అలా ఇతనూ వస్తేఏం కొంప మునిగిపోయిందేమిటి? అబ్బా.. చూడకండా యెట్లా? చూడకపోతే అసలు తృప్తేలేదు - అనుకుంది. అలా అనుకొని చిత్రంగా నవ్వుకుంది. భలేవాడిలా ఉన్నాడే అతను.. పైగా బి.ఏ. ఫస్టు క్లాసులో వచ్చాడట! తెలివైనవాడే అనుకుంటాను. కట్నంకూడ వద్దనే అన్నాడట. అయితే నాన్నే-మా సరదాకోసమైనా మేం ఇవ్వక తప్పదన్నాడట. అయితే వాళ్ళనాన్నతో ఈ విషయమై నాన్న ఏదో నిర్ణయించుకొనే ఉంటాడులే. ఇంతకీ చూచుకోడానికి రాననడమేమిటి? ఇది మరీ బాగుంది; ఇది మరీ బాగుంది - అనుకుంది.

రాధకు తలనొప్పిరాలేదు. కాని అదేపనిగా ఆ ఆలోచన ఆమెను వదలి వెళ్ళడమూలేదు. తనతల్లికి మెల్లగాచెప్పి, అతను ఇక్కడ కొచ్చేటట్టు నాన్నను ఉత్తరం వ్రాయమని చెప్పమంటేనో. అవును... అలాచేస్తే ఎంతో బాగుంటుంది అనుకుంది. ఆమె ఈ ఆలోచనతో తనుపడ్డ బాధంతా మరచిపోయి ఒక్కసారిగా ఇల్లంతా ఉల్లాసంగా కలియ తిరిగింది. 'కాని అమ్మ కెలా ఈవిషయం చెప్పడం?' అన్న అనుమానం వెనువెంటనే కలిగి ఆమె దిగాలుగా ఒకచోట నిలుచుండి పోయింది. అమ్మకు చెప్పడానికే సిగ్గయితే ఎలా? అదేమిటీ ఇది జీవితంతో సమస్య.

రాధ-తనతల్లికే చక్కని ఉపాయాన్ని చెప్పాలని ఉవ్విళ్ళూరింది. కాని అదేమిటి తల్లి దగ్గరకు వెళ్తుంది.. "అమ్మాఁ" అంటుంది... మళ్ళీ గబుక్కున గదిలోకి

వచ్చేస్తుంది. అలా రెండుమూడుసార్లు జరిగింది. అన్ని సార్లూ ఆమె కృతకృత్యురాలు కాలేకపోయింది. తల్లి 'ఏమిటే' అంది. తను ఏమీ చెప్పలేకపోయింది. అబ్బ! అమ్మకు దివ్యదృష్టి ఉండగూడదూ.. అని తన మనసులో ఏదో తెలియరాని అనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో ఊగిసలాడింది. కాని ఈ ఇబ్బంది నెలా దాటడం?

ఆమె ఇహ ఇలా కాదనుకొన్నది. మరొక రకంగా మాట్లాడాలని అనుకుంది. ఆ రకం ఏమిటో నిర్ణయించుకోలేక పోయింది. కాని ఆమెకు కాళ్ళు నిలబడటం లేదేమిటి? ఏపని చెయ్యడానికీ బుద్ధిపుట్టడంలేదేమిటి?

ఈసారి... ఆమె గట్టిగా ధైర్యంచేసింది. తల్లిదగ్గరకు జాలిగానడచి వచ్చింది. వచ్చి.."అమ్మాఁ నాన్న..." అని ఏదో చెప్పబోయి ఆగింది. ఆ తల్లి "నాన్నా ...? బజారుకు వెళ్ళారే" అంది. పాపం రాధ తనగదిలోనికి ఎందుకనో గబగబా వెళ్ళిపోయింది. ఆమె ఒకటే నలిగిపోతూంది. కాని ఈ చిన్నవిషయాన్ని తన తల్లి కిదేమిటి తను ఎందుచేత చెప్పలేక పోతూంది? ఏమార్గాలూ కనిపించలేదు. అక్కడంతా ఒకలాగే ఉంది.

ఆ సాయంకాలం తను తప్పకుండా చెప్పెయ్యాలనుకుంది. ఒకసారి అమ్మ ఎక్కడుందో చూసింది. ఆమె ఏదోపనిలో చికాగ్గాఉంది. రాధ పాపం ఇప్పుడుకాదు అనుకుంది. దీర్ఘంగా ఆలోచించింది. మెల్లగా తల్లిదగ్గరకు చేరింది. ఆమెకు ఏవేవో పనులు చేసిపెడుతూన్నట్లు అదేమిటోగాని అటూ ఇటూ తిరిగింది. ఆ పనీ ఈ పనీ చేస్తూ తల్లిచెవిలో ఏదో చెప్తూన్నట్టుగా "అమ్మా సీతవచ్చిందే" అంది, సీతకి నిరుడే పెళ్ళయింది. ఆ సీత, మొగుణ్ణి ఎంచుకునే పెళ్ళిచేసుకుంది. రాధతల్లి, "సీత వచ్చిందటే మొన్నగాక మొన్ననేకదే వచ్చింది? అబ్బ అస్తమానం ఏమి తిరుగుతుందే" అంది. రాధకు తల్లిమీద విపరీతమైనకోపం వచ్చింది. "అబ్బ! అమ్మ కసలు బుర్రలేదు" అనుకుంది. పాపం ఆమెకారాత్రి నిద్రపట్టనేలేదు.

మరునాడు సీత వాళ్ళింటికి వచ్చింది. ఆమె రాధను చూసీ చూడగానే, "ఏమే అలాగున్నావ్?" అంది. రాధ ఏమీ మాట్లాడలేదు. కాని సీతవైపు అదేమిటి అలా చూస్తుంది! సీతదగ్గర ఏమున్నదని అలా చూస్తుంది! పిచ్చిపిల్ల! సీత, జవాబు పొందకుండానే, "నాకు తెలుసులే... నీ వెందు కలా ఉన్నావో" అంది. అలా అని, "ఇదిగో అత్తయ్యా... మరీ...రాధ...ఇక్క డిలా ఏడుస్తూందేం?" అంది. వెంటనే రాధ, "ఛీ...పోవే" అంది. అని, ఆమె తన మనసులో సీతకు వేయినమస్కారాలు పెట్టా లనుకుంది. పైకి, "అబ్బ...ఏమిటి సీతా ఇది" అంది. సీత రాధ తల్లిదగ్గరకు పరుగెత్తి,

"మీ అమ్మాయికి ఆ మొగుడు ఇష్టం లేదు" అంది గట్టిగా. రాధకు సీతను కొట్టాలనిపించింది. "అంత గట్టిగా మాట్లాడు తుందేం?... మంచిదే" అనుకుంది. 'సీత వచ్చి తన కష్టాన్ని తేలిగ్గా తొలిగించి పారేసింది' అని సీతను మనసులో ఎంతో కొనియాడింది. సీత, రాధ తల్లికి ఏమిటో చాలాచెప్పి రాధను చాలాసేపు ఉడికించి ఇంటికి దారితీసింది.

ఆ మధ్యాహ్నం రాధ తండ్రి, "పెళ్ళికొడుకే చూడక్కర్లేదన్నప్పుడు- మనం అతన్ని ఇక్కడకు రమ్మని ఆహ్వానించడం ఏమిటి? ఇదీ చాలా బాగుంది" అన్నాడు భార్యతో ఈమాట రాధ చాటుగా విన్నది. ఆమె కా సమయంలో సీత ఉంటే బాగుండుననిపించింది కాని ఆమె తండ్రి "ఇదేమీ బాగుండలేదు. అయితే నామాట రాధ నమ్మలేదన్నమాట! చివరకు స్వార్థం ముందు తండ్రిని కూడా శంకిస్తున్నారు పిల్లలు... మ్చ్..." అని పెదవి విరచి "సరే నాకేం... రాస్తాను.... ఆ తరువాత ఆ అబ్బాయి గారి కీ అమ్మాయిగారు ఆనకపోతే"...అని ఇంకా ఏదో అనబోతూ ఆయన కుర్చీలో ఆయాసంగా కూలబడిపోయారు. ఆయన కడుపులో- కూతురుమీద కోపం విపరీతంగా మండుకపోతూఉన్నా దాన్ని అంతకన్నా పైకి ఏమీ ప్రదర్శించ లేకపోయాడు. తండ్రి ఈ మాట ఎంత బాధతో అన్నాడో విస్పష్టంగా అర్థం అవుతూ ఉన్నా, తండ్రి జాబు వ్రాయడానికి ఒప్పుకున్నాడు కాబట్టి ఆమె ఆ ముక్కతో ఒక్కగంతు వేసింది. గబగబా తన గదిలోని అద్దం దగ్గరకు పోయి తన ముఖాన్ని ఓసారి దివ్యంగా చూసుకుంది. తృప్తిగా నవ్వుకుంది. ఆమె మనస్సు యిప్పుడు ఎంతో తేలికపడింది.

ఇహ ఆ పెళ్ళికుమారుని రాకకోసం ఎదురు చూడడమే తనవంతుగా భావించింది. అతను ఎలా ఉంటాడో అన్న ఊహ, క్షణక్షణమూ ఆమెను తనదగ్గరకు లాక్కుంటోంది. ఆమెను ఓ ఆట ఆడిస్తోంది. ఆమె ఈ పుస్తకం చూస్తుంది, ఆ పెట్టె తెరుస్తుంది, ఈ మంచం మీద దుప్పటి సరిచేస్తుంది, ఆ కిటికీ రెక్కలు బారుగా తెరుస్తుంది,మంచంమీద పడుకొని అటూఇటూ కదలుతుంది, ఏమిటేమిటో ఊహిస్తుంది. ముఖంలో అనేకరకాల భావప్రదర్శనల భంగిమలు క్షణక్షణమూ అద్భుతంగా మారుస్తుంది.

ఆమె ఎదలోని ఎద, "ఇదిగో రాధా.. సరే బాగుంది కాని-నువ్వు... అతను అందంగా ఉంటేనే పెళ్ళి చేసుకుంటావనుకో... కాని ఈ అందం శాశ్వతమని ఎక్కడ వ్రాసి ఉంది? అది రేప్పొద్దుట శిథిలమై పోవచ్చు! అతని ముఖంనిండా మశూచికం గంట్లు ఏర్పడవచ్చు" అంది. ఈ భావం తట్టగానే రాధ ఒక్కసారి పకపకా

నవ్వుకుంది. "హుఁ ఇంత చచ్చుగా ఎవ్వరూ వూహించరు. ఇదేమి వూహ! మనం చెడు జరుగుతుందని అనుకోవడమేమిటి? ఈ భవనాలు ఈ ఆనకట్టలు రేప్రొద్దుట గాలివానలొచ్చి, ఉద్ధృతంగా వరదలొచ్చి కూలిపోతాయని కొట్టుకుపోతాయని ఇప్పుడు వాటిని బలంగా అందంగా నిర్మించడం మానుకుంటామా?". "అయితే గుణంమాట ఏమి చెబుతావు రాధా? అది నీ కెలా తెలుస్తుంది?.. " అంటూ ఆమె నెవరో నిలదీశారు. రాధ ఈ విషయంలో కాస్త తటపటాయించింది కాని అందు కిలా చెప్పుకుంది, "ముఖంచూడగానే ఆ విషయం తప్పక అర్థం అవుతుంది. ఆవేళ అతనువేసే వేషంలోనూ, మాటల పొందికలోనూ తప్పక ఆ విషయం వ్యక్తం కాకతప్పదు. అన్నం అంతా పట్టి చూడాలా ఏమిటి? అయినా ప్రప్రథమ వీక్షణంలోనే మనసులు కలవొచ్చు, ఆ తరువాత ప్రకృతిచేసే అపకారాల నెన్నిటినైనా చిరునవ్వుతో స్వీకరించవచ్చు" అనుకుంది.

పెళ్ళికుమారునికోసం తండ్రి స్టేషనుకు వెళ్ళాడు. రాధ ఇంటివద్ద సీతతో ఏమేమిటో మాట్లాడుతోంది. సీత అనుక్షణమూ రాధను తెగ ఉడికిస్తోంది. ఇద్దరూ ఆ ఇంటిలో పకపక నవ్వుకోవడమూ, మూతులు ముడుచుకోవడమూ, ఒకరి నొకరు బ్రతిమాలుకోవడమూ, సరదాగా కొట్టుకోవడమూ చేస్తున్నారు.

"ఇదిగో రాధా! అదేమిటో చూడు; బలే గమ్మత్తుగా ఉంది" అంటుంది సీత. రాధ అటు చూడదు. సీత కాస్సేపు ఈ అల్లరీ ఆ అల్లరీ చేసి "అరే పాపం మీ నాన్న ఒక్కడే వస్తున్నాడేమే...?" అంటుంది తన ముఖంలో ఏమాత్రం వేళాకోళపు ఛాయలూ ద్యోతకం కానీయకుండా కిటికీ వద్దకు ఆశ్చర్యంగా నడుస్తూ. రాధ నిజమే అనుకుంటుంది. మెల్లిగా కిటికీవైపు చూస్తుంది. సీత విరగబడి నవ్వుతూ అక్కడనుంచి పారిపోతుంది. కోపమూ సిగ్గూ కలగలుపు చెక్కిళ్ళతో రాధ, పారిపోతూన్న సీతజడ పుచ్చుకొని ఆమె నక్కడే ఉన్న మంచంమీద పడేస్తుంది. సీత అంతంలేకుండా వస్తున్న నవ్వు నాపలేక ఆపుతూ, "మీ ఆయన్ను కాదమ్మో" అంటూ అక్కడనుంచి రాధను తప్పించుకుంటూ పారిపోతుంది. రాధ "అబ్బ! ఏమిటమ్మా నువ్వు మరీను" అంటుంది బుంగమూతి పెట్టి.

రాధ ఉత్సాహం, పెండ్లికుమారుని దర్శనంకోసం ఊరికే ఉరకలు వేస్తోంది. ఆమె కళ్ళ దివ్యకాంతులు మోహనంగా వెలుగుతున్నాయి. అతను ఎట్లా ఉంటాడో అన్న ఊహ ఒకటి. తను అతనికి నచ్చుతుందో నచ్చదో అన్న ఊహ మరొకటి ఆమెను ఊరికే పీడిస్తున్నాయి. అతను వచ్చే వేళ దగ్గరపడేకొద్దీ ఆమె నెందుకనో

భయం ఆవహించడం మొదలు పెట్టింది. ఆమెగుండెలు కొట్టుకోవడం మొదలు పెట్టాయి. ఇంతలో సీత అకస్మాత్తుగా వచ్చి "వచ్చేరేఁ" అంది. రాధ నమ్మనట్టుగా ముఖం పెట్టింది. కాని ఆమెకూ అది నిజమనే తోచింది. సీత, "నిజమేనే... ఉఁ.. ఇంకోసారి అద్దం ముందు అందం సరిచూసుకో" అంది. రాధ, కొడతాను చూడు అన్నట్లుగా ముఖం మార్చింది. ఇంతలో రాధ తల్లివచ్చి, "మీ నాన్నగారికి కాఫీ ఇద్దువుగాని రా అమ్మా!" అంది. రాధ అక్కడనుంచి కదలలేదు సరిగదా "నేనివ్వను బాబూ!" అంది తల్లితో గోముగా.

"అదేమిటే పిచ్చితల్లీ, పోనీ ఇలా వచ్చి నిలబడూ."అంది ఆమె. సీత, "ఊఁ... పదపద... జాగుచేస్తే అబ్బాయి గార్కి ఆగ్రహం వస్తుంది. ఊఁ..." అని రాధ తలలోని పూలు సర్దుతూ ఆమె కట్టిన చీర సవరిస్తూ, ఓ చేయి పుచ్చుకొని, నిండు సిగ్గుతో అందంగా ఉన్న రాధను ఆ అబ్బాయి కూర్చుని ఉన్న గది వద్దకు నడిపించుకు వచ్చింది.

"అమ్మా!... ఇలారా" అన్నాడు తండ్రి. రాధ మెల్లగా ఆ గదిలో అడుగుపెట్టింది.

అక్కడే - కాస్త తలయెత్తి అర్ధనిమీలిత నేత్రాలతో పరికించింది రాధ! ఏమి సౌందర్యం! ఈ జగత్తులోని అందమంతా అతనిలో మూర్తీభవించినట్లుంది. రాధ-రెప్ప వేయలేదు. ఆమె అడుగు కదపలేదు. అతని కళ్ళల్లో ఆమె కళ్ళు నిలిచిపోయాయి. ఆమె మనసులో అతని రూపం అచ్చుపడిపోయింది. కనిపించీ కనిపించని అతని చిరునవ్వు ఆమెలో కాస్త సంచలనం కలిగించి, ఆమె సిగ్గులదొంతరతో తల ప్రక్కవాటుగా త్రిప్పింది. అంతే, మరి ఆమె అక్కడ నిలబడలేదు. తన గదిలోనికి తుర్రున పారిపోయింది. సీత, అదేమిటేఁ అలా వచ్చేశావ్" అంది. ఆ మాట వినగానే రాధకు ఎందుకనో భయం వేసింది. సీత, "సరేగాని, నీకు నచ్చాడటే " అంది, రాధ కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టి. రాధ ఏమీ మాట్లాడలేదు. సీత ఆమె వైపు చురుగ్గా చూస్తూ "అమ్మ దొంగాఁ" అని కిలకిలా నవ్వింది. నవ్వి బయట గదిదగ్గరకు వెళ్ళి "పెళ్ళికొడుకుగార్కి పిల్ల నచ్చినట్టేనా" అంది. రాధతండ్రి కామాట వినబడేట్టుగా. ఆ అబ్బాయి ఏమీ మాట్లాడలేదు. కాస్సేపాగి రాధ తండ్రితో, "వెళతానండి. నాన్న గారు తిరుగుబండిలో వచ్చేయమన్నారు" అన్నాడు. ముసలాయన,"ఈ వేళకుండి రేపు వెళితే మా అందరకూ ఆనందంగా ఉంటుంది" అన్నాడు కాని అతను, " కాదండి... చాల జరూరు పని ఒకటి ఉందండి.. వెళ్ళక తప్పదు" అన్నాడు. అంటూ, "నేనక్కడనుంచి ఉత్తరంవ్రాస్తానండీ" అంటూ వీధిలోకి దారి తీశాడు. ముసలాయన నడుం ఒక్కసారిగా

విరిగిపోయినట్లయింది. ఆయన కొంతదూరం ఆ అబ్బాయిని సాగనంపి ఇంటికి తిరిగివచ్చాడు.

రాధకు ఎవరితోనూ మాట్లాడ బుద్దేయలేదు. ఆమె మనస్సంతా ఆ అబ్బాయి వ్రాసే ఉత్తరం కోసమే ఎదురు చూస్తోంది. ఇంత అందగాడు మరి తనను మొదట్లో చూడకుండానే పెళ్ళిచేసుకుంటానని ఎలాగన్నాడో అనుకుంది.

ఈ మాట తలచుకుంటూ వుంటే, అతని విశాల దృక్పథంముందు తను ఎంతనీచంగా ప్రవర్తించినట్లుంది! తండ్రినికూడా తను నమ్మలేకపోయింది. కొంపదీసి అతనికి తను నచ్చలేదని జాబు వ్రాస్తాడేమో! ఆమె కళ్ళు భయంతో కంపించాయి. అప్పుడే గోడ గడియారం "టంగ్ టంగ్" మని గంటలుకొట్టింది. నిజంగా తను అతనికి నచ్చదా....? అంతేనా? ఆమె గడియారం వైపు చూసింది. పాపం అదేంచేస్తుంది? తనపనిని తాను నిర్వర్తించు కుంటూంది. ఇతరుల జోలికి అది పోదు. ఇతరుల గొడవ దాని కక్కరలేదు, కాని రాధ, గడియారం అట్లా గంటలు కొట్టడం ఏదో విపత్తుకు సూచనగా భావించింది. ఇప్పుడామె గుండెలో దిగులు బలంగా వ్యాపించింది. పాప మామె ఏ పనీ చేయలేకపోతోంది.

వారం రోజులయినా అక్కడనుంచి జాబు రాలేదు. ఆమె తండ్రి ఆ ఇంట్లో ఎవరితోనూ మాట్లాడటం లేదు. ఆమె తల్లి గుండె బితుకుబితుకు మంటోంది. రాధమనసు ఈ ప్రపంచంలో లేదు. సీతవచ్చి ఏవేవో కబుర్లు చెబుతోంది. ఎంతో నవ్వించబోతోంది. కాని రాధ, అసలు నవ్వంటే ఏమిటో ఏలాగుంటుందో తెలియని దానిలా నీరసంగా శూన్యంలోకి చూస్తోంది. సీత ధైర్యం చెబుతున్నా ఆమెలో మరింత అధైర్యం నిండుకుంటోంది.

ఆవేళ ఆకాశమంతా మబ్బుపట్టి ఉంది. కాని ఆ మబ్బులో- వర్షంపడే సూచన లేదు. చల్లగా గాలిమాత్రం వీస్తూవుంది. బాధల్ని అభవించేవారి మనసులకు శాంతిప్రదాతగా ఉంది ఆ గాలి. అది నిర్జీవమైన శరీరాలకు ఆయువు పోస్తూంది.

ఆమె ఎదురు చూస్తూన్న పోష్టుజవాను అన్నాడు ఆ వైపే వస్తున్నాడు. కాని ఆమె కదలలేదు. వీధిగుమ్మం లోనికి ఆమె వెళ్ళనూలేదు. అతను తిన్నగా ఆ ఇంటికే వచ్చాడు. ఒక కేకవేసి ఏదో ఉత్తరాన్ని ఆ ఇంట్లో పడేశాడు.

రాధ మెల్లగా లేచింది. ఆమె కాళ్ళు తడబడ లేదు. వీధిగదిలోనికి ఏమాత్రం తొందరపాటుగాని, ఆత్రుతగాని లేకుండానే వచ్చింది. ఆ ఉత్తరం అక్కడే పడిఉంది. గాఢ నిద్రలో మునిగిఉన్న అమాయకపు పసికూనవలె అది అక్కడ ఉంది. రాధ వంగి

దాన్ని తీయబోతూ నీరసంగా మందుకు తూలి పడిపోబోయింది. "అపశకునం... అపశకునం..." అని ఆమె మనసులో ఎవరో గింజుకున్నారు. "ఛీ...ఎందుకు ఇట్లా అడుగడుక్కి అనుమానపు భయాలను పెంచుకుంటావు" అని వేరొకరెవ్వరో ఆమెలో ధైర్యాన్ని పోశారు. కాని పాపం రాధ ఆ బాధలోనుంచి తప్పుకోలేక పోయింది. నల్లత్రాచు పడగమీద చెయ్యి వేస్తున్నట్లుగా ఆ ఉత్తరంమీద గజగజా వణికే చేతిని వేసింది...

ఆఉత్తరంలో కనిపించిన ఆ అక్షరాల్ని పలుసార్లు చదివింది! ఆమె ఆనందానికి అంతులేదు. ఆకాశంలో చిన్నగా మబ్బుల్ని చీల్చుకొని సూర్యుడెంత చక్కగా బయటకు వచ్చాడు! ఆమె ఆ సంతోషాన్ని పట్టలేక, "అమ్మా!" అంటూ ఒక్కసారిగా హృదయంతో ఉరకలు వేసే కంఠాన్ని ఆ యింటినిండా ఆ మధుర శబ్దంతో నిండిపోయేట్టు సారించింది. ఆమె తల్లి వచ్చి, "ఏమిటమ్మా అది?" అంది. ఆ తల్లి ఎదురుగా రాధ తన సన్నని సుందరమైన వ్రేళ్ళ మధ్య ఉన్న ఆ అందాల లేఖను తన కళ్ళకడ్డుగా పెట్టుకుని, ఒక్కసారిగా తుర్రున లేచి తన గదిలోనికి పారిపోయింది.

"నే నెప్పుడో ఒప్పుకున్నాను. ఇహ...మీ అమ్మాయిదే వంతు" అని ఉన్న ఆ ఉత్తరంలోని ఆ వాక్యాల్ని ఎన్ని సార్లు చదువుకుంది! ఎన్ని సార్లు చదివినా ఇంకా చదవాలనే అనిపిస్తోంది ఆ ఉత్తరం! ఆమె పెళ్లికుమారుని ఏవిధంగా స్తుతించాలో ఊహించలేకపోతోంది. "అబ్బ ! ఎంత మంచివారు. ఎంత గొప్పవారు!" అని మాటిమాటికీ అనుకుంటోంది. అతని సౌమ్యవదనాన్ని కళ్ళల్లోకి తెచ్చుకుంటోంది.

ఇంతలో సీత ఆ గదిలోనికి గబగబా ప్రవేశించి, "ఇదిగో రాధా... మీ ఆయనా మా ఆయనా స్నేహితులేనట! ఇంతకీ మీ ఆయన ఎంత దొంగో తెలుసా? మా ఆయనతో ఈవూరు ఓసారి వచ్చి నిన్ను చాటుగా చూశాడట. బలేవాడులే!" అంది.

రాధ ఒక్కసారిగా నివ్వెరపోయింది. పాపం! ఆమె ముఖంపైకి ఎందుకనో నల్లని తెర ఒకటి మెల్లగా జారినట్లైంది!

(తెలుగు స్వతంత్ర, 30-10-1953)